

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

ÄRE I från: Fru Gustava Eleonora Lindahl, till sin Mor, Fru Brita
Eleonora Hjörnell; dat. Norrköping, den 9 Jul. 1792.

Innehåll:

Önska ömhets- belygghet.

Lilla Aldrabästa Söta Mor.

Jag har aldrig känt mig mera lycklig än då jag fick emottaga
Söta Mor Lilla söta charmant och vackra Brev. — Ömheten och Glädjen
täflade och voro så rådande i hvarje rad, at jag kände den lyfvaaste
förmöjelse at äga en liten så god och söt Mor. Mitt hjerta var ej
mindre ömt, mindre rödt — jag fälde de varmaste tårar, då jag af
min söta Lindahl hörde läsa min Söta Mor's vackra Brev. — Hvar hjerta
var ej mindre södt; vi gräto som små barn — det vi ju ock äro? —
Nå den lilla söta Louise och des lilla Charles, som kommo at möta mina
Söta Föräldrar, och lilla Hög- Graveuren, som ock så var med — Nå nå,
hvad de voro beskedliga, men måst emot sig själva — de voro mer än
goda, som frågade huru lilla Soffra mädde, och at vilka taga del i
min oförtänta lycka. Bevars! hvad detta möte lärer varit känt! jag
imaginerar mig denna öna Scene. Skade jag ändå kunnat varit en
liten Korre eller et annat litet Djur, eller oföglig fåt vara älskadare
till så mycket ömt!

Jag kan aldrig nog tacka, at Söta Mor och Far och de öfrige charmant
Sällskapet druckit min och allas vår Skål uti det sköna Wårby. vatnets
jag förtjänar vißt ej så mycket godhet; ack nej, lilla Soffra är för
mycket öfvermått till en sådan ömhet — jag försäkrar, at så länge jag
lefer fräl, jag vißt med varmaste hjerta erkänna alla desse prof
af öm godhet.

Önska Söta Mor! hälsa Söta Far obestrideligen ifrån den vackra och
charmant Fröken Adlerberg. jag var för några dagar sedan i färdskap
med henne, då Hon firast kom till mig och frågade huru Söta Mor och
Far mår? — om jag ännu fåt Brev? — om de lyckligen framkommit? —
Hon frågade följt och sist. — Söta Mor kan väl begripa — — Hon är
vißt litet småkär i Söta Far — å ja, det märkte nog jag. ty hennes
vackra ögon kunde ej dölja hvad hennes öna hjerta kände. jag
lofvade, på min fida, at vißt ej förglöma en så kär skyldighet;
at

Nå min Gud hvad den eftermiddagen var trise och lång, sedan vi skildes ifrån Söta Mor och Far! ja, Söta Mor, jag kan ej säga et ord; ty alla expresslönerna af ömhet äro för fraga at kunna säga mina känslor. jag endast gret och det var det endaste som kunde trösta, om det kan kallas för tröst, som dock var ganska frug - ty at se vagnen på lång distancc valla bort, och allt längre och längre förfinna ur min åsyn, det var det som kom kalla framt - och at veta de ömaste Personer til mit hjerta fara mi bort -

Slon deltog i min saknad, och lärde mig de själma hennes. Hvar en gång bedt henne; då hon skulle skiljas vid henne. — Det var att gå och stöka — jag gör det väl; men min saknad skulle vara liten, om detta snedel skulle kunna fördrifva den. En Kulman ber tusen gånger om sin Hälming. Alla här i Staden sakna Söta Mor och Far, Paster Wähländer är de själma i Söta Mor, som Fröken Adelerberg är i Söta Far: ty han har varit för innerligen glad, at han fått den förmån fitta bredvid Söta Mor vid bordet om aftonen hos En Kulman, som han lären hafva berättat; jag fick veta det af En K. Hult. Nu är jag nästan hvar dag hos Farbrodern. Sats. hjälpa Söta Far så mycket, så mycket; bed honom om förlåtelse, at jag ej i dag hunnit skriva. Jag kysser mina föräldras händer, och välsignar hela deras klara Hus. — jag lefver till min död.

en liten tydlig och tillgifven dotter

G. E. Lindahl.